

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΜΟ

ΤΟΥ ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΛΙΓΟ πριν από τη Βαϊμάρη, ο δρόμος είχε χυλάσει από τις βροχές. Ο Ρόλοφ τὰ είχε χάσει κι' έκανε νὰ γυρίση πρὸς τὰ πίσω τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ Λένα ξέσπασε τότε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Ἐργήσουμε, Ρόλοφ, εἶπε στὸν γερο σωφέρ της. Θὰ πᾶμε ὕστερ' ἀπὸ τὴν τελετῆ...

Ἐκεῖνος ἔγινε κατακόκκινος σὰν παπαρούνα. Ἡ Λένα δὲν ἔπρεπε νὰ μιλάη ἔτσι. Ποῦ εὗρισκε λοιπὸν τὸ κέφι νὰ κοροϊδεύη στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμές; Ἀριστερά τους ἄρχιζε ἕνας ἐξοχικὸς δρόμος ποῦ ἔβγαζε δίχως ἄλλο σὲ κανένα χωριό.

— Πᾶμε ἀπ' ἐδῶ, Ρόλοφ! φώναξε ἡ Λένα. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνη...

Ἡ ὀκτακύλινδρη μηχανὴ μπήκε ἀπότομα στὸν καινούργιο δρόμο. Στὸ βάθος του ἀπλωνόταν ἕνα ἀπέραντο πάρκο μὲ μιὰ ἀρχοντικὴ βίλλα. Πίσω ἀπὸ αὐτὴν ἄρχιζε ἕνα μεγάλο δάσος. Τὸ πράσινο τοπίο ἦταν μαγευτικὸ μέσα στὸ ἀνοιχτιὰτο λυκόφως. Μὰ κι' αὐτὸς ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος λάκκους καὶ τὸ αὐτοκίνητο κινδύνευε κάθε τόσο ν' ἀναποδογυρίση πότε ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κι' ἄξαφνα, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χιλιόμετρα, σταμάτησε. Ἡ Λένα ξέσπασε πάλι σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο. Κι' ἀπὸ τὸ νοῦ της πέρασε ὁ γενικὸς διευθυντὴς Γκράουμπερ, ποῦ τὴν περίμενε στὸ Χάμπουργκ γιὰ τὴν τελετῆ τοῦ γάμου τους.

— Ἐσπασε τίποτε;... ρώτησε τὸν σωφέρ της.

— Δὲν ξέρω... τώρα θὰ δῶ... τῆς ἀπάντησε σασιτισμένος ὁ Ρόλοφ.

Κι' ἀφοῦ κύτταξε τὴν μηχανή, τῆς ἐξήγησε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ πάω ὡς τὸ χωριό, κυρία.

— Κι' ἐγὼ; ἔκανε ἡ Λένα. Τί θὰ κάνω ἐδῶ πέρα ὀλομόναχο; Σὲ λίγο θὰ σκοτεινιάσῃ.

Γύρισε κατόπιν τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ εἶδε ἐκεῖ πιὸ πέρα ἕνα μικρὸ σπιτί σκεπασμένο μὲ ἀν-

θισμένους ἀναδενδράδες. Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς τὸ σπιτί τοῦ δασοφύλακα. Κατέβηκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ σπιτί. Ὁ Ρόλοφ εἶχε ξεκινήσει κιόλας γιὰ τὸ χωριό. Ἡ Λένα, ἔτσι ὅπως εἶχε ἀπομείνει μόνη μέσα στὴν ἐρημιὰ, νόμιζε πὼς βρισκόταν σὲ μιὰ ἀγνωστὴ χώρα. Ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα, τῆς ἀνοιξε μιὰ γυναίκα τριάντα χρονῶν, δροσερὴ, μὲ ροδαλὸ, μὰ ἀνέκφραστο πρόσωπο.

— Χάλασε τὸ αὐτοκίνητό μου, τῆς ἐξήγησε ἡ Λένα χαμογελῶντας. Μπορῶ νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μὲ φιλοξενήσετε; Ὁ σωφέρ μου πῆγε στὸ χωριό...

— Εἶνε τρεῖς ὥρες μακριά... ἔκανε ἡ γυναίκα καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ Λένα.

Ἐτσι βρέθηκε σ' ἕνα ὡμορφο δωμάτιο. Μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἦταν μιὰ ὀλάνθιστη τριανταφυλλιά.

— Πάω νὰ φωνάξω τὸν δασοφύλακα... τῆς εἶπε σὲ λίγο ἡ γυναίκα.

Καὶ βγήκε. Ἡ σιωπὴ ἦταν γεμάτη ἀρμονίες γιὰ τ' αὐτιά τῆς Λένας. Νόμιζε πὼς ὠνειρεύονταν. Σὲ λίγο ἕνας λεπτὸς κ' ὕψηλὸσωμος ἄνδρας, μὲ πράσινη στολή, ὡμορφος καὶ ξανθὸς ἀνέβηκε στὴ βεράντα. Ἐνας ὑπέροχος σκύλος μὲ καφέ κι' ἄσπρους λεκέδες τὸν ἀκολουθοῦσε.

— ὦ, τί ὡμορφο σκυλί! φώναξε ἡ Λένα. Καὶ πρόσθεσε: Ἡ γυναίκα σας θὰ σᾶς ἐξή-

γησε βέβαια πὼς βρέθηκα ἐδῶ πέρα...

Ὁ δασοφύλακας κοκκίνησε. Μόνο τώρα ἡ Λένα πρόσεξε πόσο ἦταν νέος. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶν.

— Δὲν εἶμαι παντρεμένος, τῆς ἐξήγησε. Ἡ κυρία Μύλλερ ἔρχεται κάθε μέρα ἀπὸ τὴ βίλλα τοῦ κυρίου βαρώνου καὶ συγυρίζει τὸ σπιτί μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκε κάτω ἀπὰ τὴ βεράντα ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Μύλλερ ποῦ ἔφευγε:

— Καληνύχτα σας!

— Μὰ πὼς; ἀπόρησε ἡ Λένα. Μένετε ἐδῶ πέρα μόνος, ὀλομόναχος;

— Ναι, ὀλομόναχος... τῆς ἀπάντησε ὁ δασοφύλακας.

Τὰ μάτια τῆς Λένας ἀστράψαν ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη. Ἐνοιωθε μιὰ ἀλλόκοτη εὐχαρίστησι ποῦ ὁ συμπαθητικὸς αὐτὸς νέος δὲν ἦταν παντρεμένος μ' ἐκείνη τὴ γυναίκα.

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι σᾶς ἐνοχλῶ... τοῦ εἶπε.

— Μὰ διόλου! διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Ζῶ μόνος ἐδῶ πέρα. Ὁ κ. βαρώνος λείπει τοὺς περισσότερους μῆνες στὴν Κολωνία. Στὸ ἀπάνω πάτωμα εἶνε δυὸ δωμάτια στὴ διάθεσί του, γιὰ νὰ μένη ὅταν ἔρχεται νὰ δῆ τὸ δάσος. Μπορεῖτε θαυμάσια νὰ μέινετε σ' αὐτὰ τὰ δωμάτια. Ἄλλωστε εἶνε κιόλας ἔτοιμα γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴν κυρία Μύλλερ, Ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς ἀρέσουν.

— ὦ, βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λένα. Μήπως μπορῶ νὰ κάνω κι' ἄλλοιῶς; Σᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ ζωὴ;

— Πάρα πολὺ. Ἀγαπῶ μὲ πάθος τὸ δάσος μου.

Ἡ Λένα κύτταξε τὰ λεπτὰ καὶ νεурώδη χέρια του καὶ συλλογίσθηκε πὼς θὰ ἦταν ὡμορφο ἂν μπορούσε νὰ χαϊδέψῃ τὸ ἠλιοψημένο πρόσωπό του. Εἶχε πάντα συνηθίσει νὰ κἀνῃ ὅ,τι τῆς ἄρεσε. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη δειλία. Καὶ γιὰ ν' ἀλλάξῃ σκέψεις, τοῦ μίλησε γρήγορα γιὰ τὸν γάμο της.

— Ἀπόψε ἔπρεπε νὰ φτάσω στὸ Χάμπουργκ, γιὰτὶ αὐριῶ θὰ γίνῃ ὁ γάμος μου... τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος, μὲ μιὰ φανερὴ πίκρα, παρατήρησε:

— Ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ παντρευτῆ, εἶνε πάντα εὐχάριτος ὁ γάμος.

— Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω!.. ἔκανε ἡ Λένα. Εἶνε τόσο ἀνόητη ἡ ζωὴ μου!...

Καὶ μὲ ἀγωνία περίμενε τὴν ἀπάντησι τοῦ ὡμορφου δασοφύλακα.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐχετε ἕνα πολὺ ὡραῖο ρόρεμα!

Ἐπειτα πῆρε τὸ τουφέκι του.

— Πρέπει νὰ πάω νὰ κάνω μιὰ βόλτα στὸ δάσος. Μεθαύριο θάρθῃ ὁ κύριος βαρώνος. Ἄν φοβάστε ὁμως νὰ σᾶς ἀφήσω τὸν σκύλο...

Ἡ Λένα δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἦταν βυθισμένη σὲ μιὰ γλυκεῖα ρέμβῃ. Πόσο τῆς ἄρεσε αὐτὸ τὸ σπιτί, ἡ ἐρημιὰ, ἡ σιωπὴ του! Εἶνε λοιπὸν τὸσον ἀπλὴ ἡ ζωὴ; Πόσο μακριὰ ἦταν ἀπὸ τὸ Βερολίνο. Ἀπὸ τὸν θόρυβο...

Κάθησε σὲ μιὰ παλιὰ πολυθρόνα καὶ περίμενε. Νόμιζε πὼς εἶχε σταματήσει ἀκόμα καὶ ἡ ὥρα. Σὲ λίγο ἀκούσθηκαν βήματα. Ἡ Λένα ἔρριξε ἕνα λαντῶ στουὺς ὤμους της καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα. Ἐκεῖ, μπροστὰ, ὁ δασοφύλακας τὴν κύτταξε ἔκστατικὸς σὰν νὰ ἔβλεπε

Ένα δράμα.

— "Άκουσα βήματα και νόμισα πώς ήταν ο Ρόλοφ, ο σωφέρ μου... του είπε.

Ο δασοφύλακας χαμογέλασε.

Κάθησαν κατόπι στο τραπέζι κι' άρχισαν να πίνουν το τσάι τους, σιωπηλοί.

Η Λένα ένοιωσε πώς τὰ μάτια του ήσαν καρφωμένα άπάνω της.

— Φαίνεται πώς θα είσαστε βαθύπλουτη... έκανε ο δασοφύλακας.

Αυτά τὰ λόγια τάραξαν τή Λένα.

— "Ω, τί σημασία έχει;... ψιθύρισε μ' ένα κουρασμένο ύφος.

Έπειτα σηκώθηκε για ν' άνεβη στο δωμάτιό της.

— Καληνύχτα σας, του είπε. Καί σάς ευχαριστώ πολύ...

Ο δασοφύλακας τήν καληνύχτησε κι' αυτός, κοκκινίζοντας πάλι. Δέν του μούσε να τής πη τίποτε περισσότερο. Μά ούτε κ' η Λένα εύρισκε το θάρρος να προσθέση κάτι.

Το πρωί η Λένα ξύπνησε από τους δυνατούς χτύπους του Ρόλοφ στην πόρτα της.

— Είναι ώρα, κυρία... τής φώναξε. Το αυτοκίνητο είναι έτοιμο. Πρέπει να κάνουμε γρήγορα για να προφθάσουμε...

Ήταν ξηη ή ώρα. Ο κήπος ήταν ολόδροσος. Καί τὰ πουλιά κελαιδοούσαν ξετρελλαμένα. Όταν κατέβηκε στην τραπεζαρία, η Λένα βρήκε μόνο τον Ρόλοφ.

— Κυρία, τής είπε, ο δασοφύλακας σάς ζητάει συγγνώμην, μά έπρεπε να φύγη...

Καί τής έδωσε ένα μάτσο τριαντάφυλλα, που είχε αφήσει γι' αυτήν.

Η Λένα κύτταξε τήν βεράντα κ' είδε ότι ο δασοφύλακας είχε κόψει όλα τὰ τριαντάφυλλα.

Λυπημένη, κάθησε στο αυτοκίνητο, μ' ένα σωρό τρελλές σκέψεις στο κεφάλι της. Κατά τις έντεκα, έφτασαν σε μιὰ μικρή πόλι τής νοτίου Γερμανίας.

— Τί ώρα θα φτάσουμε στο Χάμπουργκ; ρώτησε τον Ρόλοφ. Στη μία; Τόσο άργά; Δηλαδή θα καθυστερήσουμε μιὰ ώρα.

Ο γενικός διευθυντής δέν τήν ένδιέφερε πειά. Πώς ήταν δυνατόν; Θα παντρευόταν λοιπόν αυτόν τον άνθρωπο που δέν τον άγαπούσε διόλου;

Ένα παγερό άνατριχιασμα τήν έκανε να βγή από τους ρεμβασμούς της.

— Ρόλοφ, φώναξε, πάμε στο τηλεγραφεϊο.

Έκει πέρα η Λένα έστειλε ένα τηλεγράφημα στον γενικό διευθυντή, ένα άλλο στους γονείς της κι' έπειτα, όταν βγήκε έξω, είπε με θάρρος στον σωφέρ:

— Πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι του δασοφύλακα. Ξέχασα κάτι...

Ο Ρόλοφ πάγωσε από τήν κατάπληξι.

— Μά... ο κ. γενικός διευθυντής;... Το Χάμπουργκ;... ψιθύρισε. Τί ξεχάσατε εκεί κάτω, κυρία;..

— Τήν καρδιά μου, Ρόλοφ!... του άπάντησε χαμογελώντας η Λένα.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του δασοφύλακα, έδουε έ ήλιος. Η Λένα κατέβηκε από το αυτοκίνητο, πήρε τή βιλίτσα της και του είπε:

— Ευχαριστώ, Ρόλοφ. Μπορείς τώρα να γυρίσης στο Βερολίνο. Εγώ θα μείνω έδω πέρα...

Καί μπήκε μέσα στο σιωπηλό σπίτι. Μά δέν ήταν κανείς. Τί πείραζε όμως; Η Λένα θα περίμενε. Στο χέρι της κρατούσε ακόμη τὰ πρωινά τριαντάφυλλα. Ήταν τόσο ευχαριστημένη! Κι' άρχισε να συλλογίζεται τί θα του έλεγε. Μά δέν μπορούσε να συγκεντρώση τή σκέψη της. Είχε να του πη τόσα πολλά πράγματα!...

ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Κάποιος Γερμανός πρίγκηψ είχε ένα γιατρό, στοί όποιου τήν έπιστημονική ικανότητα δέν έτρεφε καμμιά έμπιστοσύνη, αλλά τον κρατούσε κοντά του γιατί του ήταν ευχάριστος συνομιλητής.

Ένα πρωί ο γιατρός, έπειδή έμαθε ότι κύριός του ήταν άδιάθετος τή νύχτα, πήγε να τον έπισκεφθή και να του δώση καμμιά συμβουλή. Ο ύπασπιστής όμως που τον άνήγγειλε στον πρίγκηπα, του έφερε τήν έξης άπάντησι:

— Η Αυτόυ Ύψηλότης άναγκάζεται, με λύπη του, να μη σάς δεχθή σήμερα... γιατί άσθενεί!...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Το «Μπουκέτο» συνεπές προς τας ύποσχέσεις του, έξακολουθεί να έκδιδη, χάριν των άναγνωστών του, ένα έκλεκτόν αισθηματικόν ρομάντζο μηνιαίως.

Είμεθα βέβαιοι, ότι το άναγνωστικόν μας κοινόν θα εκτιμήση και θα ύποστηρίξη τήν προσπάθειάν μας αυτήν. Καί αυτάί άί έφημερίδες διέκοψαν ήδη τας μηνιαίας εκδόσεις των. Μόνον το «Μπουκέτο» τας έξακολουθεί και θα τας έξακολουθήση και εις το μέλλον κομψάς, επί έκλεκτού χάρτου, χαρίζοντας τοιουτοτρόπως εις τους φίλους του έξαιρετικές φιλολογικάς άπολαύσεις.

Μέχρι σήμεραν έξεδόθησαν τὰ κάτωθι έκλεκτά έργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του Άλφόνσου Κάο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Άλεξάνδρου Δουμά (υιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τής Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Ά. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τής Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός)
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος ντε Σεμουά.
- 12) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του Όκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.

Όσοι δέν έπρολάβετε να προμηθευθήτε τὰ άνωτέρω βιβλία, δύνασθε να τὰ πάρετε από τὰ γραφεία μας, δδός Λέκα άριθ. 7, με δραχμάς 8 και χωρίς δελτία.

Άπό τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τους άναγνώστας μας χωρίς δελτία και με δραχμάς 5 διά τας Άθήνας και 6 δραχμάς διά τας έπαρχίας, τὰ έξης βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τής Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τής Γκρεβίλ.

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τας Άθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας)

Και τὰ όκτώ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Άθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας, έλεύθερα ταχυδρομικών τέλων.

Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα. Είδοποιούονται όμως οί άναγνώσται μας, ότι τὰ βιβλία αυτά πρέπει να τὰ ζητήσουν άπ' ευθείας από τὰ γραφεία μας, καθ' όσον δέν θα σταλώσιν εις τὰ κατά τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.